

HASSELT - Dit is het weekeinde dat de Ethias Arena in Hasselt drie avonden achtereen uit zijn dak gaat voor het VTM Schlagerfestival. Een buitenkans om eens uit de bol te gaan met elf zangers en zangeressen die de kunst verstaan om ambiance te maken.

Uit alle hoeken van het land kwamen ze voor een avondje meezingen met nummers die iedereen vertrouwd in de oren klinken. Voor wie alleen maar enkele slagzinnen kende, werd aan de entree een boekje uitgedeeld met de complete teksten van de schlagers die de revue passeerden.

In het eerste deel kreeg het publiek allemaal artiesten van bij ons te zien. Zij zongen in principe elk drie liedjes. Luc Steeno mocht de rij openen met krakers als 'Hij speelde accordeon' en 'Mooi zijn alle vrouwen'. Paul Severs, ingehaald ter vervanging van Marianne Weber, had 'Geen wonder dat ik ween' nog nooit voor zoveel volk gezongen want ook de eerste - toegevoegde - avond zat de Arena bijna vol met zo'n 7000 mensen. Severs kreeg de eerste polonaise van de avond op gang. Na Christoff, Mieke en Jo Vally mocht Laura Lynn het eerste deel afsluiten. Heel wat mensen wilden haar zilverkleurige pakje van dichtbij bekijken, het was dringen voor het podium. Ze zei meteen arrivederci aan de bekende Hans en eindigde hoopvol met 'Vlinders in je buik', terwijl de klep van haar pet voor haar ogen zakke.

Vrijgezel

In het tweede deel kwam de zaal pas goed op gang, met eerst Freddy Breck, het prototype van de schlagerzanger met zijn verweerde kop en zijn krachtige stem. Benny Neyman deed er een schep bovenop met zijn vrijgezel die pas gaat slapen als hij alle sterren heeft gezien. Het was echter Sergio die voor het hoogtepunt van de avond zorgde met liedjes van André Hazes, die hem op het lijf geschreven lijken. Met een Hazeshoedje op zong hij 'een beetje verliefd'. Toen hij uitpakte met 'Zij gelooft in mij', ging de zaal echt luisteren. Voor 'Kleine jongen' kwam Laura Lynn nog even met hem meezingen, een verrassing zoals er meer hadden mogen zijn. Sergio besloot sterk met 'Zeg maar niets meer'. Bart Kaëll bracht opnieuw uitbundigheid in de tent met onder meer 'De Marie Louise' en Dennie Christian zorgde voor het orgelpunt met 'Rosamunde'.

Ondanks alle ambiance misten we een beetje humor want op de duur zou je zo'n Schlagerfestival nog serieus gaan nemen. Niettemin is zo'n pretentieloos evenement een opsteker die zes weken Prozac overbodig maakt. Volgend jaar komt er wellicht nog een vierde avond bij.

Raymond DE CONDÉ

